

Geloof in de hemel is het diepst verbonden met persoonlijke God

MARTINE OLDHOFF, PROMOVENDA AAN DE PROTESTANTSE THEOLOGISCHE UNIVERSITEIT

Na de publieke getuigenis van Frits de Lange dat hij niet in een persoonlijke God gelooft (Letter & Geest, 27 mei), was het niet erg pikant meer om te lezen dat hij zich weinig kan voorstellen bij de hemel. Toch verrasten zijn redenen - hij noemt zich protestants-christen - mij wel. Misschien ben ik buitengewoon met mijn geloof in een nieuwe hemel en een nieuwe aarde als Jezus Christus terugkomt.

En een tikkeltje vreemd zal ik wel zijn in het huidige seculiere landschap, maar dat is mijns inziens geen reden om dit aspect van het geloof op te geven. En inderdaad, ook ik denk niet vanzelfsprekend aan een nieuw Jeruzalem. Ik ben - tot mijn eigen teleurstelling - behoorlijk seculier ingesteld. Nu heb ik mij toch afgevraagd wat dat geloof in een eeuwigheid dan betekent, waarom mij dat aanspreekt. Daarbij is het inderdaad belangrijk dat er recht, goedheid en schoonheid zal zijn, juist voor hen die het nu niet hebben.

Maar dat zijn misschien toch wat te politiek correct gesproken woorden van een welgestelde westerling zoals ik. Als ik werkelijk mijn ziel laat spreken, zeg ik dat het mij ten diepste gaat om een diepe vreugde bij de gedachte aan het moment waarop God zijn koninkrijk definitief vestigt. Dat we God zullen aanschouwen en Hem werkelijk zullen loven, oneindig. Dat is voor mij een verrukkelijk vooruitzicht. Als ik het zo noteer, besef ik heus wel dat ik daar niet altijd bij stilsta. Ik besef ook dat het verlangen naar de hemel in de vorm waarin ik haar het meest intens ervaar, volgens mij vooral een verlangen is om met God te zijn, in zijn nabijheid, voor altijd. Volgens mij ben ik met dit motief ook niet origineel ten opzichte van geloofsgetuigen voor

en rondom mij. Soms overvalt dit vreugdevolle verlangen me tijdens een een lied, sacrament, gebed of preek. Het geschiedt vaak in de kerk, waar ik mee mag doen in de lofprijzing.

Ja, ik geloof dus, in tegenstelling tot De Lange, wel in een persoonlijke God, die mij aanspreekt en die ik kan ontmoeten. Geloof in de hemel en de nieuwe hemel en aarde is dáár ten diepste mee verbonden. Het gaat om de relatie tussen God en mensen. De individuele ziel is er niet om de ziel, maar omdat God haar vasthoudt. In het Oude Testament zie je de gedachte zich reeds ontwikkelen dat het leven met God niet op te geven is, ook niet in de dood. Het Nieuwe Testament is in dit opzicht een stuk uitgesprokener in haar getuigenis: bij het sterven zijn wij bij Christus en wij zullen hem uiteindelijk volgen in opstanding van het lichaam. De gemeenschap met God kent geen einde!

Dus nogmaals, de titel van het essay van Frits de Lange is geen verrassing, maar de inhoud wel. De Lange had met zijn afscheid van God de hemel direct al vaarwel gezegd. De inderdaad oncharmante motieven die hij noemt om te geloven in een hiernamaals zijn noch persoonlijk noch werkelijk typerend voor het geloof van een christen in de hedendaagse seculiere cultuur.

Geloof in de God die ons ontmoet in Christus Jezus en een wereld voorbij deze, moeten inderdaad verbonden blijven: alleen dan kan zielenheil een van zichzelf afwijzend begrip blijven.